

LBRIS

We know
books

Jack Lance

PIROFOBIA

editura rao

CUPRINS

- Prolog / 9
1. Polaroid / 13
 2. Kayla / 22
 3. Agitație / 27
 4. Edward / 32
 5. Îndoieli / 38
 6. Focul / 53
 7. 18 august / 57
 8. Un vis de demult / 62
 9. Fundături / 68
 10. Mărturisirea / 80
 11. Făclii / 85
 12. Lista / 91
 13. Noam / 101
 14. În foc / 120
 15. Spiritul focului / 133
 16. Mawkee / 144
 17. Saddle Peak / 153
 18. Mapeetaa / 166
 19. Planuri / 182
 20. Mount Peytha / 193
 21. Cimitirul St. James / 200

- 22. Chuck / 207
- 23. Funeralii / 218
- 24. Separarea / 227
- 25. Tragedia familiei Chawkins / 235
- 26. „M“ / 245
- 27. Bărbatul în negru / 250
- 28. San Francisco / 261
- 29. Răpirea / 277
- 30. Mitch / 286
- 31. Secrete / 299
- 32. Locul de veșnică odihnă / 315
- 33. Revenirea / 326
- 34. Iluzii / 341

Prolog

Tipul îmbrăcat în negru sări asupra lui ca un animal de pradă. Era lat în umeri și avea o carură musculoasă, impresionantă – aproape dreptunghiulară. Ținea ochii mijiți, aproape închiși, și când omul își încheștă pumnii, fornăind ca o sălbăticiune, în ei apărură o sclipire răutăcioasă.

Era mai bătrân ca el, nu putea spera să-l dovedească. Mai înainte să înțeleagă ce se petrece, agresorul îl trântise cu fața la podea și îi strivise obrazul de dalele albe ale pardoselii. Părea că intrusul își proptise cu putere pantoful pe grumazul lui. Apăsă din ce în ce mai tare și bătrânul chiar își auzea oasele nasului trosnind. Era cea mai îngrozitoare durere pe care o trăise în viața lui. Urlă.

Coșmarul lui începuse în urmă cu o oră și cincizeci și opt de minute, deși pentru omul mai în vârstă minutele păruseră lungi cât orele.

Licărul portocaliu roșiatic al ultimului amurg pe care îi fusese dat să îl mai vadă cedase de mult locul luminii stelelor. Era aproape de ora zece și jumătate când omul se hotărâse să meargă la culcare, ceva

mai devreme decât de obicei. Se ridicase cu greu din balansoarul de pe verandă și deschise ușile glisante care dădeau în living.

Abia intrase, când sunetul soneriei îl luă prin surprindere.

Se hotărâse să nu răspundă imediat ducându-se, în schimb, la fereastra din capătul opus al încăperii. Bungalow-ul lui de un alb-gălbui avea o intrare din cărămidă care ieșea doar puțin în afara fațadei. Dacă privea dintr-o parte, de la fereastra livingului, putea zări cine era cel care îl căuta la o oră așa de târzie.

Lumina care radia din propriul salon, dar și de la stâlpii de iluminat de pe stradă – plasați chiar în fața multicolorei lui grădinițe cu flori –, nu reușea să-i deslușească prea mult din silueta care stătea acolo, cu spatele la bătrân. Purta o haină neagră și pantaloni la fel.

Bătrânul simți cum îl cuprinde neliniștea. Brusc, fu năpădit de teama că gândurile acestui întârziat și neașteptat musafir erau mai negre decât întunericul care îl învăluia ca o mantie.

Dar dacă ar fi fost astfel, oare ar mai fi sunat el la ușă? Nu, dacă intențiile ar fi fost întunecate, pur și simplu s-ar fi furișat în casă ca un hoț, în timpul nopții.

Poate că un prieten de-al bătrânului făcuse vreun atac cerebral sau un infarct, sau mai știi eu ce. Vești proaste. Nu te puteai aștepta la altceva, la o oră așa de târzie, când te căuta un străin.

Acela fusese momentul în care bătrânul se hotărâse să se ducă la ușă și să o deschidă.

Aproape două ore mai târziu era întins pe jos, la podea, cu nasul spart și cu gâtul sub talpa bărbatului în negru.

– Exact, se auzi vorba calmă și sâsăită de deasupra lui. Asta înseamnă satisfacție.

Bătrânul nu era în stare să-i răspundă – abia dacă reușea să expire aerul prin gâtulejul gâtuit.

Atacatorul lui vânjos îl săltă, trăgându-l în sus de gulerul cămășii în carouri, alb cu verde. Îi trase un genunchi în spate, provocându-i un nou val de durere usturătoare și agonizantă în întreg corpul, făcându-l să geamă și să scoată din gât un icnet chinuit. Apoi groaza îl făcu să se prăbușească înapoi, ca un sac de cartofi. Bătrânul strânse tare din ochi și încercă să respire, apăsându-și cu podul palmei nasul care îi sângera abundant.

Ultima parte se termină repede. Fu târât cu brutalitate pe scări în sus, până în pod. Bărbatul în negru îi petrecu o frânghie în jurul gâtului și îi potrivii ceva, strâns, sub bărbie. După felul în care o simțea, părea să fie o cravată, dar era de fapt cu totul altceva. Fu ridicat cu ușurință și urcat, clătînându-se, pe un scaun de lemn care scârțâia și de pe care vopseaua se cojise de mult. Intrusul mai smuci o dată de funia care îi tăiase deja adânc în pielea gâtului. Pe vârfuri, bătrânul era nevoit să facă un efort ca să-și păstreze echilibrul.

Suportă totul fără să mai opună vreo rezistență. În cap auzea cântec de păsărele, mult prea tare ca să mai lase loc vreunui gând, presupunând că ar mai fi fost încă în stare să gândească. Țeasta îi zvâcnea

insuportabil în locul unde atacatorul se lăsase cu toată greutatea, aproape strivindu-i craniul în partea opusă.

Bătrânul era distrus fizic și psihic.

Abia atunci observă că funia din jurul gâtului lui fusese trecută peste o bârnă masivă de lemn, aflată exact deasupra lui, și legată bine de ea.

Se uită fix în ochii ucigașului. Bărbatul duhnea a sudoare și ochii îi ardeau.

Tipul în negru ridică un picior și dădu brânci scaunului.

Obiectul de mobilier fu azvârlit cât colo de sub el.

„Jason, fusese ultimul gând al bătrânului. O, Doamne, Jason!“

We know
books

1

Polaroid

Jason Evans era îngrijorat și asta nu se întâmpla prea des. De obicei avea puține motive să se plângă, dar în ziua când începură necazurile ceva nu-i dădea pace.

În ziua aceea de luni, 13 iulie, trebuia să pună pe hârtie un plan de campanie, dar nu reușea să îl scoată la capăt. Oare era din pricina clientului sau pur și simplu avea el o zi mai proastă? Trebuia să inventeze ceva pentru reprezentanța auto a lui Tommy Jones. Mai exact, pentru magazinul de mașini la mâna a doua „Automobile Regale“ – un nume pe care Jason în mod singur nu l-ar fi ales, în veci. Tommy Jones se auto-încoronase la un moment dat regele automobilelor. Își amintea exclamația entuziastă a lui Tommy: „E o idee de geniu, nu-i așa? Ar trebui să mă bag și eu în publicitate!“

Dar ce idei putea oare să-i prezinte Jason unui tip pentru care, în ultimii treizeci de ani, se inventase orice, se născocise absolut totul și ale cărui produse oricum le considera detestabile?

Mintea lui Jason hoinărea în trecut, în vremea când el însuși, un tânăr de optsprezece ani, fusese destul de

fraier ca să cumpere una dintre hodorogăele ruginite ale lui Tommy. Vechitura aceea roșie, marca Plymouth Road Runner, își dăduse duhul după numai două luni. Fusese prima și ultima oară când cumpărase o mașină de la regele automobilelor. Iar acum tocmai regele ajunsese clientul lui, clientul agenției Tanner & Preston, prestigioasa firmă de publicitate unde Jason era director artistic.

În mod ironic, directorul lor executiv, Brian Anderson, îl alesese dintre toți tocmai pe Jason, ca să conducă echipa care ar fi trebuit să curteze cel mai nou client al lor, transferat recent de la Foote, Grey & Hardy, agenția concurentă.

Cu un gest automat, Jason își dădu spre spate părul negru și drept, care îi cădea în ochi. Nu avea nici pic de inspirație. Oare era din cauză că făcuse cunoștință cu regele automobilelor pentru prima dată chiar în ziua aceea? Surâsul scânteietor, ca de reclamă la pastă de dinți, al lui Tommy Jones strălucise de un milion de ori asupra lui Jason de pe afișe și panourile publicitare, dar aceea fusese prima dată când dăduse mâna cu omul însuși. Tommy – care trebuie să fi avut deja șaiszeci și doi de ani – părea în realitate cu mult mai bătrân și mai spălăcit. „Photoshop-ul, fântâna tinereții.“ Numai renumitul său zâmbet și fața rotofeie erau neschimbate. Părul, pieptănat ireproșabil, își diminuase volumul la jumătate, iar nuanța de blond devenise colilie. Era un omuleț scund și îndesat, care abia dacă îi ajungea lui Jason până la bărbie. Era însă foarte dinamic.

„Vreau să-mi veniți cu ceva nou, exclamase omul, gesticulând bezmetic spre Jason și Brian. Faceți ceva

diferit cu mașinile mele. Faceți-le mai atractive, mai fătoase... Isuse, faceți-le să fie și sexy, din partea mea.“

„Sexy? se mirase Jason. Sexy! Frate, ce sexy a fost când mașina ta m-a lăsat baltă și falit, ca mai apoi să fiu nevoit să muncesc luni de zile pe brânci, la McDonalds, ca să fac bani pentru o alta – mai bună decât hârbul ăla nenorocit pe care mi l-ai vândut tu.“

Sigur că nu spusese nimic din toate acestea cu voce tare. Vremurile se schimbaseră. Mașinile Buick LaCrosse CX, metalizate, așa cum era aceea pe care o conducea Jason în acel moment, nici măcar nu se aflau în parcul auto al lui Tommy Jones „cele mai ieftine din oraș, cele mai de rahat din urbe“.

Dar de când, în urmă cu două săptămâni, fusese pusă pe picioare echipa dedicată lui Tom Jones, Jason nu fusese în stare nici măcar să schițeze o campanie care să facă din antrepriza regelui automobilelor ceva cu alură sexy. Nici copywriterul lui constant, Anthony Wilson, nu reușise să producă vreun slogan utilizabil, deși făcuseră câteva ședințe de brainstorming împreună.

Privirea lui Jason hoinărea prin sala *open-space*¹ care se deschidea dincolo de geamul propriului birou și apoi se opri la ceasul de pe perete, în forma a două inimi îngemănate – un dar din partea Kaylei. Trecuse de ora șase. Barbara, Carol, Donald și Anthony plecaseră acasă. El era ultimul membru al echipei care se mai afla încă la lucru, singur, în toate birourile de la etajul al douăzeci și patrulea din clădirea Roosevelt Tower, situată în inima Los Angelesului. Privi afară

¹ Spațiu deschis – o hală mare, divizată în alveole de lucru individuale, nedespărțite prin pereți compleți. (în lb. engl. în orig.) (n.tr.)

pe fereastră. Căldura încă mai învăluia orașul aidoama unei pături aburinde. Mai avea doar câteva săptămâni, numai. Pe urmă va fi, în sfârșit, liber să lase în urmă haosul din Los Angeles și să se adâncească în Munții Stâncoși, împreună cu Kayla. Mai avea patru săptămâni.

Mai întâi, însă, trebuia să rezolve chestiunea Tommy Jones. Oftă. Știa că nu o să fie în stare să o scoată la capăt astăzi – din nou. Se ridicase și era gata să lase totul baltă, când intră în birou George, omul care livra corespondența la Tanner & Preston. Flutura un plic mare.

– Corespondența de ultimă oră, zise acesta, înmânându-i lui Jason plicul și făcând stânga împrejur.

Timp de câteva secunde, Jason privi spatele lat al bărbatului, până când îi dispăru din raza vizuală. Apoi privirea i se îndreptă spre plic. Numele și adresa lui Jason erau scrise cu litere groase, dar nu exista nicio siglă de firmă sau vreun nume al expeditorului. Se încruntă și deschise plicul. Înăuntru era o fotografie polaroid. Faptul în sine nu avea nimic surprinzător. Dar imaginea era remarcabilă: o poartă înaltă și ruginită din fier, flancată pe ambele laturi de stejari imenși, iar dincolo de ea, pietre de mormânt care se ițeau strâmbe din pământ.

Jason se zgâi în plic. Nu mai era însă nimic altceva. Poate că fotografia fusese trimisă de Shaun Reilly. Nu ar fi fost prima dată când uita să adauge un bilet explicativ. Abia când întoarse poza polaroid pe partea cealaltă observă că avea ceva scris pe spate, cu aceeași caligrafie ascuțită:

*

„Ești mort.“

O vreme, a rămas cu ochii ațintiți asupra cuvintelor acelora. Apoi întoarse fotografia și o cercetă cu atenție. Pietre de mormânt dincolo de o poartă veche.

– Ce să fie asta? bombăni el în barbă și întoarse fotografia din nou cu spatele.

Cuvintele erau tot acolo.

Jason era perplex. În încercarea de a da un sens întregii tărășenii, mai răsuci o dată poza. Nu mai văzuse până atunci acel cimitir. Iarba creștea înaltă printre morminte și întregul peisaj lăsa impresia de paragină. În fundal se vedea un șir de copaci pitici.

Oare Shaun era cel care îi trimisese plicul? Nu, scrisul nu era al lui. Oricum, el nu ar fi făcut așa ceva niciodată. Atunci cine o făcuse? Și de ce?

Se uită din nou, cu atenție, la plic. Nu era niciun indiciu, niciun expeditor. Cu excepția timbrului, a numelui lui și a adresei agenției, nu mai scria absolut nimic.

Plicul fusese expediat prin Poșta SUA.

Jason nu mai știa ce să creadă. Ridică privirea, dar George plecase deja.

Cum era posibil ca plicul să fi ajuns abia acum? Nu se mai făceau livrări de corespondență la ora aceea, nu-i așa? Din câte știa el, corespondența era adusă dimineața, devreme, iar un al doilea transport sosea în jurul orei unu și jumătate după-amiază, dar niciodată la sfârșitul zilei. Poate că George ar fi putut face puțină lumină în treaba asta, dacă nu cumva plecase deja acasă. Jason găsi undeva în computer numărul de interior al biroului pentru corespondență.

Lăsa telefonul să sune de zece ori, de douăsprezece ori, dar nimeni nu îi răspunde. Probabil că George era încă pe drumul spre birou sau poate chiar pe drum spre ieșirea din clădire. Jason se ridică și se grăbi spre lift. I se păru o eternitate până când acesta ajunsese la etajul lui.

Ușa liftului se deschise cu un zumzet. Jason păși înăuntru și apăsă pe butonul gri pe care scria PARTER. Ușa se închise, deși cu o oarecare întârziere, i se păru lui. Ca și cum cineva ar fi încercat o clipă să împiedice închiderea ei, ținând-o cu mâna sau cu piciorul, ca să poată prinde liftul înainte de a începe să coboare.

Apoi, cu o smucitură abia perceptibilă, instalația începu să coboare. Când ajunsese la parter, se năpusti din lift.

- George! strigă el, intrând în biroul pentru corespondență.

Încăperea micuță - ai cărei pereți erau mascați de maldărele de pachete și cutii cu hârtie și rechizite - era goală. Jason inspectă cu atenție stivele de plicuri și memo-uri de pe birou, ca și cum spera să descopere printre ele rezolvarea misterioasei fotografii polaroid.

Unde era George? Roosevelt Tower avea douăzeci și patru de etaje. Să pornești în căutarea lui ar fi fost un exercițiu fără speranță. Gândul lui Jason reveni la polaroid. Cine să fi făcut așa ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, cine să fi făcut efortul de a-i trimite fotografia cu mesajul acela bizar? Era o glumă proastă și nu avea nicio logică. Jason trase adânc aer în piept.

Exact în clipa aceea în birou intră George, surprins să-l găsească acolo pe Jason.

- Domnule Evans, îl salută bărbatul, ceremonios ca întotdeauna.

- George, uite ce e... Plicul pe care tocmai mi l-ai adus, de unde a apărut? Cine l-a livrat? Mașina de poștă nu trece la ora asta, nu-i așa?

- Păi, zise George, scărpinându-se după ureche, era la mine în tăvița de corespondență. Probabil că l-am scăpat din vedere mai devreme. Aș fi putut să jur...

Își arcui sprâncenele stufoase și-și mușcă ușor buzele. Apoi clătină din cap și îl privi îngrijorat pe Jason.

- Era important? Ați...

Ezita.

- Ați pățit ceva?

- Cum adică? îl întrebă Jason, aproape răstit.

- Adică... vă rog să mă scuzați, dar... mi se pare că sunteți puțin cam palid.

Jason încercă să se calmeze. George era un tip simpatic, un munte de bărbat care nu făcuse niciodată rău nimănui și Jason aproape că se simțea vinovat pentru că tot el încerca să-și ceară scuze.

- Ai găsit de curând plicul în tăvița cu corespondența sosită?

- Exact, domnule Evans, încuviință George.

- Și nu știi cine l-a pus acolo?

George scutură din cap, cu un aer abătut.

- Întotdeauna sunt extrem de atent când sortez corespondența. Numai că uneori ceva o ia razna și asta...

Făcu din nou pauză și clătină din cap.